

CELE DOUĂ TABLE ALE ISRAELULUI MODERN

CUVÂNT ÎNAINTE

DOUĂ TABLE – ÎNTÂI PENTRU ISRAELUL ANTIC, APOI PENTRU ISRAELUL MODERN, SPIRITUAL

Dumnezeu a dat poporului său, Israelului antic, două table ale Legii la Sinai, scrise cu propria Sa mână. Ei au stabilizat legătura atât cu Dumnezeu Creator, dar și cu aproapele lor. Aceste table au constituit credința fundamentală a poporului lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu din nou are un popor prin care dorește să reveleze caracterul și căile¹ Sale lumii: Acesta este Israelul² modern, biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, care s-a născut dintr-o profeție din Daniel: "Și el mi-a zis: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!”" Daniel 8:14. William Miller, un pionier al Bisericii Adventiste, împreună cu colaboratorii sai a recunoscut că cele 2300 de seri și dimineți din Daniel 8:14 sunt echivalente³ cu 2300 de ani literal și că această perioadă a început în anul 457 î. Hr. și ar trebui să se încheie în primăvara anului 1844 d. Hr. (conform calendarului Evreiesc ar fi fost la sfârșitul anului 1843). „Advențiștii” au experimentat prima dezamăgire și după aceea au determinat a doua venire a lui Cristos ca fiind pe 22 Octombrie 1844. La acea vreme aproximativ 50.000 de „Advențiști” au fost convinși că la încheierea timpului profetic Isus chiar s-ar întoarce. Ei au crezut că Sanctuarul este pământul, pe care Cristos va veni să-l curățească. În noaptea de 23 Octombrie 1844 dezamăgirea a fost mare și numai câțiva au stăruit de Domnul ca să le dea lămurire.

„Devreme, în dimineața următoare dezamăgirii de pe 22 Octombrie – Edson le-a spus câtorva prieteni care au rămas în casa sa, „Haideți să ieșim în hambar și să ne rugăm.”.

Ei au intrat în hambar, au închis ușa și au așteptat în rugăciune stăruitoare ca lumina să răsară în mințile lor. A venit și răspunsul. Nu în timp ce erau în hambar, deși ei au avut mărturia Duhului că rugăciunile lor erau ascultate; însă la mai puțin de o oră mai târziu, în timp ce Edson și prietenul său treceau prin câmpul de porumb pentru a vizita un vecin. Arthur Spalding ne povestește ce s-a întâmplat:

1: „, Psalmii 67:1,2 "Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Ta, și printre toate neamurile mântuirea Ta!"

2: „Mi s-a arătat că aceia care încearcă să asculte de Dumnezeu și își purifică sufletele prin ascultarea adevărului sunt poporul ales al lui Dumnezeu, Israelul Său modern.” Mărturii vol. 2, pg. 109.

3: Numeri 14:34 "După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara, tot așa, patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre; adică un an de fiecare zi: și veți ști atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi."

Ezechiel 4:6 "După ce vei isprăvi aceste zile, culcă-te a doua oară pe coasta dreaptă și poartă nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile; îți pun câte o zi pentru fiecare an."

Aproape de jumătatea câmpului, Hiram Edson s-a oprit ca de o mână pe umărul său. Și-a întors fața către cerul cenușiu, și părea să se deschidă o priveliște către al treilea cer... El l-a văzut pe Cristos ca și marele Mare Preot mergând din Locul Sfânt al sanctuarului în Locul Preasfânt. ‘Și am văzut,’ scrie Edson, ‘că Marele nostru Preot, în loc să iasă din Locul Sfânt al sanctuarului ceresc să vină pe pământ în ziua a zecea a lunii a șaptea, la sfârșitul celor 2300 de zile, el a intrat pentru prima dată în ziua aceea în a doua încăpere a sanctuarului; și că el avea o lucrare de făcut în Locul Preasfânt înainte de a veni pe acest pământ.’

Prietenul său ... ajunsese pe cealaltă parte a câmpului. La gard, s-a întors, și a strigat, ‘Frate Edson, de ce te-ai oprit?’ Edson a răspuns, ‘Domnul răspundea rugăciunilor noastre de dimineață.’ Apoi, realăturându-se prietenului său, i-a povestit despre viziune. Ei au mers pe cale, discutând subiectul, amintindu-și ce puțin au studiat sanctuarul și reconstituind dovezile Biblice din revelație.” *Captains of the Host*, 94.

Advențiștii puteau acum înțelege că Isus nu putea veni până ce lucrarea Sa ca și Preot al nostru nu era terminată în cer. Când acest adevăr important a fost împărtășit, veștile bune s-au răspândit și dezamăgirea a fost văzută pentru prima dată în adevărata ei lumină.

În anul ce a urmat, o lumină mai prețioasă a răsărit peste Advențiștii din Port Gibson. Joseph Bates – apstolul Sabatului – a călătorit acolo cu solia sa despre Sabat.

„Edson ... acum a primit solia lui Bates cu bucurie, și a ținut următorul Sabat. Dr. Hahn l-a însoțit în aceasta. Însă Crosier a spus, ‘Mai bine înaintăm ușor, fraților, mai bine înaintăm ușor. Să nu pășim pe nicio scândură înainte de a ști că ne va susține.’

‘Deja am încercat scândura,’ a replicat Edson, ‘și știu că va susține.’” *Ibid*, 104.

„S-ar părea,” scrie Arthur Spalding, „Că grupa din Port Gibson a fost prima grupă Adventistă care s-a evidențiat cu primele două scânduri ale platformei construită în credința Adventistă de ziua a Șaptea – Sanctuarul și Sabatul.” *Citat din CD ROM-ul Pionierilor Advențiști.*

Acesta este timpul nașterii pentru Israelul modern, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Înainte de marea dezamăgire de pe 22 Octombrie 1844, Dumnezeu a dat prima tablă, harta din 1843, pentru a stabili adevărurile de temelie pentru poporul Său. Harta conține toate punctele de credință, care erau crezute și predicate de Mileriși pentru a-i convinge pe oameni de păcat și a-i întoarce de la căile lor rele. După test și după marea dezamăgire, Dumnezeu a dat cea de-a doua tablă, harta din 1850. S-au corectat greșelile de pe harta din 1843, adică aceea că Isus s-ar întoarce în 1843, adevărurile de pe harta din 1843 au fost confirmate, iar în plus noi adevăruri biblice au fost incluse.

Cititorul poate fi acum întors în timp, unde hărțile profetice au intrat în istorie. Ne vom concentra pe mediul în care fiecare hartă a apărut în detaliu și vom vedea ce are Sora White de spus legat de acele hărți și cum au fost folosite în timpul Milerișilor.

HARTA DIN 1843

Fără niciun dubiu, harta din 1843 este rezultatul vocii lui Dumnezeu. Ellen White se exprimă în acest fel:

„Am văzut că schema [harta, n. tr.] folosită în 1843 a fost dirijată de mâna Domnului și că nu ar trebui schimbată; că numerele erau întocmai cum a vrut El; că mâna Sa a fost deasupra și a ascuns o greșală în unele cifre, greșală pe care să n-o poată vedea nimeni până nu avea să-și ia El mâna.” *Scrieri Timpurii*, 74-75.

Dumnezeu a vrut ca harta să fie produsă exact în acel timp al istoriei. Ce scop avea harta din 1843? Iată ce putem găsi în scrierile Ellenei White:

1) Profeția at trebui ilustrată:

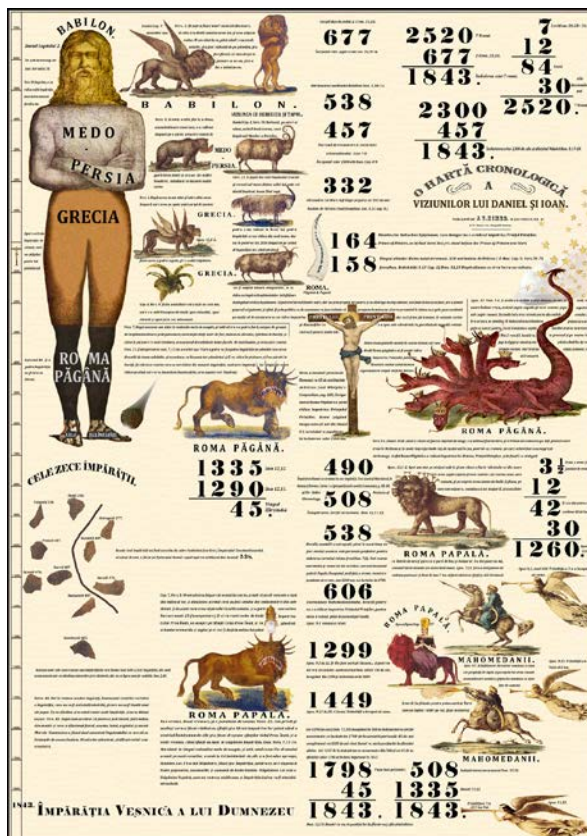
„Încă din anul 1842, îndrumarea dată în această profeție, de a „scrie prorocia și a o săpa pe table ca să fie citită ușor”, a sugerat lui Charles Fitch pregătirea unei hărți profetice pentru a ilustra vedeniile lui Daniel și cele din Apocalipsa. Publicarea acestei hărți a fost privită ca o împlinire a poruncii date prin Habacuc.” *Tragedia Veacurilor*, p 392

2) Au fost explicate evenimente profetice, și sunt arătate acțiunile „omului fărădelegii” (papalității) la sfârșitul lumii.

„Evenimentele istorice care arată împlinirea directă a profeției le-au fost prezentate oamenilor, iar profeția a fost înțeleasă ca o schiță simbolică a evenimentelor care conduc până la încheierea istoriei acestui pământ. Evenimentele care au legătură cu lucrarea omului fărădelegii sunt ultimele aspect din istoria acestui pământ, descoperite cu claritate.” *Solii Alese*, vol 2, 102.

3) Atât Mileriții cât și E. G. White au crezut că harta din 1843 a fost o împlinire a următoarelor versete din Habacuc:

Habacuc 2:1-3 "M-am dus la locul meu de strajă și stăteam pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul și ce-mi va răspunde la plângerea mea. Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie prorocia și sap-o pe table, ca să fugă cel ce o citește! Căci este o viziune a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; chiar dacă

zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit." [traducere din versiunea Biblia King James, sau traducetre Fidela în română; n. tr.]

În timpul Conferinței Generale din anul 1842, fratele Charles Fitch, a prezentat harta din 1843. Pe hartă erau reprezentate și explicate profeții din Daniel și Apocalipsa cu datele și perioadele relevante. Fratele Fitch spunea că „ar simplifica subiectul și l-ar face mai ușor de prezentat audienței” dacă s-ar folosi această hartă:

„În mai 1842, a fost convocată o Conferință Generală în Boston, Massachusetts. La deschiderea întâlnirii, frații Charles Fitch și Apollos Hale, din Haverhill, au prezentat profețiile ilustrate din Daniel și Ioan, pe care le pictaseră pe pânză, cu numerele profetice arătând împlinirea lor. Fratele Fitch, în explicația hărții înaintea conferinței, a spus, în timp ce examina profețiile, că s-a gândit că facerea unei hărți ca cea prezentată acolo ar simplifica subiectul și l-ar face mai ușor de prezentat audienței. Acolo era mai multă lumină pe cărarea noastră. Acești frați făceau ceea ce Domnul îi arătase lui Habacuc în viziune cu 2468 de ani înainte, spunând: „Scrie prorocia și sap-o pe table, ca să fugă cel ce o citește! Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă” Habacuc 2:2.

Acum istoria noastră arată că erau sute prezentând din aceleași hărți cronologice ca și William Miller, toți ca unul. Apoi a venit unitatea mesajului, toți în aceeași temă, venirea Domnului Isus la un anumit timp, 1844.” Joseph Bates, *Early SDA Pamphlets*, 17.

Conferința Generală a convenit cu fratele Fitch iar ca și rezultat 300 de copii ale hărții din 1843 au fost tipărite:

„După ceva discuții pe acest subiect, a fost votat unanim să litografiem trei sute de copii similare cu aceasta, fapt ce a fost îndeplinit curând. Au fost numite ‘hărțile din ’43’. Aceasta a fost o conferință foarte importantă.” *Autobiografia lui Joseph Bates*, 263.

James White a scris despre publicarea hărții:

„A fost mărturia unită a lectorilor și publicațiilor Adventștilor, stând pe „**crediința originală**”, ce a făcut ca publicarea hărții să fie o împlinire a Habacuc 2:2,3. Dacă harta avea un subiect profetic (și aceia care neagă acest lucru părăsesc credința originală), atunci anul 457 î. Hr. era anul de la care cele 2300 de zile trebuiau date. Era necesar ca anul 1843 să fie primul an al publicării, pentru ca „viziunea” să „zăbovească”, sau să fie un timp de întârziere, în care grupul fecioarelor să moțăie și să adoarmă pe mărețul subiect al timpului, chiar înainte să fie trezite de Strigătul de la Miezul Noptii.” James White, *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Band 1, Number 2.

Pe harta 1843 este ilustrat mesajul profetic, așa cum a fost înțeles de Mileriți și de pionierii noștri. Această hartă este numită harta 1843, pentru că Mileriții au crezut că Isus s-ar întoarce în acel an. Cu siguranță aceasta era greșeala la care face referire Sora White în Scrieri Timpurii.

„Am văzut că schema folosită în 1843 a fost dirijată de mâna Domnului și că nu ar trebui schimbată; că numerele erau întocmai cum a vrut El; că mâna Sa a fost deasupra și a ascuns **o greșeală în unele cifre**, greșeală pe care să n-o poată vedea nimeni până nu avea să-Și ia El mâna.” *Scrieri Timpurii*, 74.

Într-adevăr, această hartă a fost „dirijată de mâna Domnului”, totuși conținea o (singular) greșeală, pe care Domnul în mod conștient a pus-o și a ascuns-o acolo. Dar greșeala este văzută în câteva din cifre (plural). Cu siguranță pe acea hartă este doar un număr la plural, și acela este anul 1843, data fals calculată a revenirii lui Isus. Acea a condus, după cum James White a explicat, la timpul de „zăbovire”, în vara anului 1844, prin care oștirea Adventiștilor a fost testată în credință.

Încă o dată îl lăsăm pe fratele James White să ne vorbească, să ne explice ce influență puternică au avut predicatorii Mileriți și ce rol a avut harta 1843 în aceasta:

„Toată ceata adventă odată credea că publicarea viziunilor lui Daniel și Ioan pe hartă, de pe care solii grăbiți [hotătărti, prompti n. tr.] au prezentat în 1842 și 1843, a fost o împlinire a acestei profeții; și necredința acelor care se îndoiesc acum, nu dovedește că noi eram toți greșiți atunci. Trecerea timpului, și răzvrătirea [regresarea n. tr.] continuă și necredința Adventiștilor nu a schimbat acest adevăr al lui Dumnezeu într-o minciună; însă rămâne adevăr în continuare.

„Voi care ați participat în prima solie îngerească, i-ați simțit puterea și slava și ați văzut efectele ei asupra oamenilor, doar întoarceți-vă împreună cu mine la întâlnirile de tabără, conferințele și alte întâlniri unde timpul, 1843, era proclamat de pe hartă. Cu ce solemnitate, zel și încredere sfântă servii Domnului proclamau timpul. Și vai, cum cădeau cuvintele lor asupra oamenilor, topind inima celui mai împietrit păcătos; pentru că Dumnezeu era cu ei, și Duhul Său, însoțea solia solemnă. Cei mai spirituali și mai devotați în toate bisericile au prins flacăra și mulți care au fost antrenați să se închine bisericii și slujbașilor, aici au învățat să se teamă de Dumnezeu și să-I dea slavă. Acest mesaj ne-a despărțit [dezvățat, întărcat n. tr] de această lume, și ne-a condus la picioarele lui Isus, pentru a căuta iertare pentru toate păcatele noastre, și o mântuire deplină și fără plată prin sângele lui Cristos. Dragi frați, a fost această solie „din cer sau de la oameni”? Știu răspunsul vostru – „din cer”. Amin.

„Când atunci am „gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor –” nu putem, nu o vom face, nu vom îndrăzni să renunțăm la el, și să îl numim o „greșeală”, „lucrarea omului”, „mesmerism”, și „de la Diavolul”, așa cum mulți au făcut-o, și au căzut. „Este imposibil” „să reînnoiești” pe aceștia „la pocăință”; „văzând că ei răstignesc pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu din nou, și Îl pun să fie batjocorit.” Vezi Evrei 6:4-6

„A DOUA SOLIE ÎNGEREASCĂ - "Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniaei curviei ei!” Apocalipsa 14:8. „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu,” Apocalipsa 18:4.

„Acest al doilea înger nu a mers în misiune pentru a proclama solia sa împreună cu primul înger; însă el „a urmat” după ce primul a îndeplinit sarcina soliei sale. Prima solie era pentru biserici; dar curând publicațiile lor religioase au refuzată să o publice, și ușile

locașurilor lor de închinare au fost închise împotriva acesteia. În acest fel ei au oprit „veșnica veste bună” a împărăției ce urma să vină; și atunci când aceasta s-a întâmplat, Isus și Duhul adevărului i-a părăsit pentru totdeauna și bisericile Babilonului au căzut. Au fost puține suflete vii în toate aceste biserici care primiseră solia adventă, a căror „mâncare și băutură” și chiar viață era să vorbească despre venirea lui Isus, și despre restituire; dar nu li s-a dat voie să dea acea mărturie. Atunci calea a fost pe deplin pregătită pentru cea de-a doua solie – „A căzut, a căzut Babilonul”, „Ieșiți din ea poporul meu.”

„Fiecare credincios advent știe că am auzit chiar această solie. Nu am uitat predicile excelente care erau predicate și publicate de bătrânul Joseph Marsh și mulți alții, chiar pe acest subiect. Nu am uitat nici efectul pe care l-au avut asupra poporului lui Dumnezeu; pentru că au dat ascultare soliei, și în grabă au părăsit bisericile. Această profetie era îndeplinită cu exactitate, la timpul și locul potrivit. Unii ne spun că Babilonul este aici, că este biserica Romano Catholică; dar poporul lui Dumnezeu nu era în acea biserică. Prima solie era pentru biserici, din aproximativ 1840 până în 1843; și cel de-al doilea înger „a urmat”, deci solia – „A căzut Babilonul” – „Ieșiți din ea poporul meu” a fost în 1844.- Am auzit-o cu urechile noastre, vocile noastre au proclamat-o, întreaga noastră ființă i-a simțit puterea și cu ochii noștri i-am văzut efectul, așa cum poporul opresat al lui Dumnezeu a rupt legăturile ce-I lega de diferite denominațiuni, scăpând [astfel] din Babilon. După cum am văzut o așa de desăvârșită îndeplinire a primei și celei de-a doua solii îngerești în experiența noastră trecută, suntem acum pregătiți să examinăm „CEA DE-A TREIA SOLIE ÎNGEREASCĂ...” James White, *Adevărul Present*, Aprilie 1850.

Dacă veți studia atenție scrierile Sorei White, veți recunoaște că următoarele puncte sunt întotdeauna importante pentru ea: Adevărurile pe care Mileriții le-au predicat, sunt „platforma”, „temelia credinței” sau „Stânca Veacurilor” și acelea pe care Mileriții le-au pus pe harta 1843, mai târziu, Adventiștii în 1850 au pus aceleași adevăruri pe harta 1850. Chiar Dumnezeu a dat o avertizare, ca nicio solie nouă să nu mai vină, prin care fundamentul sau temelia credinței Advente să fie distruse:

„Avertizarea a venit: Nimic nu trebuie să fie introdus care să strice **temelia credinței** pe care am tot construit de când solia a venit în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, și de atunci tot stau înaintea lumii, fidelă luminii pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu ne propunem să ne dăm jos picioarele de pe **platforma** pe care au fost plasate în timp ce zi de zi l-am căutat pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea stă ca **Stânca Veacurilor**. M-a tot ghidat încă de când a fost dată. Frați și surori, Domnul trăiește, domnește și lucrează astăzi. Mâna sa este la cârmă și în providența Sa El mânuiește cârma după voia Sa. Fie ca oamenii să nu însăileze documente [cu nebăgare de seamă, referitoare la credință n. tr] , spunând ce vor face sau ce nu vor face. Fie ca ei să se lipească de Domnul Dumnezeu cerurilor. Atunci lumina cerului va străluci în templul sufletului și vom vedea mântuirea lui Dumnezeu.” *Review and Herald*, 14. Aprilie, 1903.

Care sunt temeliile credinței?

Temeliile credinței erau puse pe ambele hărți, cea din 1843 și din 1850. Acestea sunt soliiile care au fost predicate în „1842, 1843 și 1844” și pe care astăzi mulți Adventiști de Ziua a Șaptea nu le știu:

- O prezentare generală a tuturor imperiilor politice, de la Babilon până în timpul nostru, incluzând stăpânirea Catolicismului papal.
- Profeția de 2520 de ani, care se referă la construirea templului spiritual (biserica lui Dumnezeu – Adventiștii de Ziua a Șaptea), care durează din 1798 până în 1844. Aceasta a fost 46 de ani, și corespunde cu exactitate timpului menționat în Ioan 2:20⁴.
- Profeția celor 2300 de seri și dimineți din Daniel 8:14, care face referire la 22 Octombrie 1844.
- Profețiile despre cei 1290 de ani și cei 1260 de ani, care sunt legați de „necurmatul” (păgânismul), Papalitatea și persecutarea Creștinilor din Evul Mediu și sunt găsite în Daniel 12:11 și Apocalipsa 12:6.
- Profeția celor 1335 de ani din Daniel 12:12, care conținea o făgăduință minunată pentru așteptătorii Mileriți (fecioarele înțelepte) și se referea la anul 1843.
- Anii 508 și 538 d. Hr., când păgânismul (necurmatul) a fost dat jos și papalitatea începe să controleze lumea cu ajutorul puterilor lumești.
- Anii 606 d. Hr 1299 și 1449, toți legați de Islam și arătând luptele împotriva Romei de Est și supremației Catolice.
- Cea de-a cincia și a șasea trâmbiță, sau primul și cel de-al doilea vai, din Apocalipsa 9, care arată Islamul Arabic și Otoman și de asemenea luptele împotriva Romei de Vest.
- Cea de-a șaptea trâmbiță, sau cel de-al treilea vai, care pentru Mileriți era încă în viitor, și acum stă să fie îndeplinit în zilele noastre⁵.

Aceste adevăruri profetice sunt „temelia credinței noastre”, după cum am văzut-o deja, [adevăruri] ce au fost „clădite” din 1842 până în 1844 și nu ar trebui „stricate”. Aceste adevăruri pot fi văzute pe două table și putem compara aceste table cu cele două table date pe Sinai Israelului antic, care erau temeliile Israelului antic.

După 1844, când bisericii noastre i-au fost puse temeliile, au fost adăugați „stâlpii credinței”: Doctrina Sanctuarului, Sabatul, întrebarea despre starea omului în moarte, reforma sanitară, cele trei solii îngerești. Dar aceste adevăruri noi trebuie să fie plasate pe o temelie, care sunt adevărurile din 1842-1844. Aceasta de asemenea include înțelegerea corectă a „necurmatului”, pentru că face parte din ambele hărți, cea din 1843, și 1850.

4: Ioan 2:20 "Iudeii au zis: „Au trebuit patruzeci și șase de ani, ca să se zidească Templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?”"

5: Comentariu: Cel de-al treilea vai s-a îndeplinit pe 11 Septembrie 2001. Cititorul poate vedea această afirmație la acest moment doar ca o teză, ce poate fi dovedită, printr-un studiu al repetării istoriei Milerite în zilele noastre.

*Totuși, niciun stâlp nu poate susține clădirea credinței, dacă nu este o temelie. Mileriții și pionierii deopotrivă credeau că „necurmatul” este păgânismul, o **putere Satanică**, iar astăzi învățătura oficială a bisericii noastre este că „necurmatul” este lucrarea lui Hristos în Sanctuarul ceresc, **o putere Dumnezeiască**.*

În această lucrare nu ne putem concentra pe impactul unei înțelegeri false a „necurmatului” și ne vom referi la aceasta în lucrările mai profunde, publicate pe viitorulastazi.ro

. În orice caz, nu este de puțină importanță faptul că pionierii au recunoscut „necurmatul” ca o putere Satanică și aceeași putere astăzi este văzută în biserica noastră ca o putere Dumnezeiască.

Oare stâlpii prețioși ai soliei Advente se clatină astăzi, fiind deja căzuți, pentru că nu mai respectăm temeliiile, de fapt, negându-le?

Deja am citit în Review and Herald din 14 Aprilie 1903 avertizarea de la Dumnezeu, că temeliiile credinței au fost puse între 1842 și 1844, că nu ar trebui să fie stricte și că „nu ne propunem să ne dăm jos picioarele de pe platformă.

„Fie ca Dumnezeu să vă ajute să primiți cuvintele pe care le-am vorbit. Fie ca aceia care stau ca străjari ai lui Dumnezeu pe zidurile Sionului să fie oameni care să vadă pericolele dinaintea poporului, - oameni care să poată distinge între adevăr și eroare, între neprihănire și nelegiuire.

*„Avertizarea a venit: Nimic nu trebuie să fie introdus care să strice **temelia credinței** pe care am tot construit de când solia a venit în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, și de atunci tot stau înaintea lumii, fidelă luminii pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu ne propunem să ne dăm jos picioarele de pe **platforma** pe care am fost plasați în timp ce zi de zi l-am căutat pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea stă ca **Stânca Veacurilor**. M-a tot ghidat încă de când a fost dată...” Review and Herald, 14. Aprilie 1903.*

Întrebarea cu privire la însemnătatea „necurmatului”, este de ademenia o temelie a credinței. „Noua” vedere a „necurmatului” a fost introdusă de Louis Conradi din Germania în 1901 și acea vedere a distrus în mod evident o foarte importantă temelie a credinței. În următorul paragraf Sora White vorbește despre harta 1843 și o leagă împreună cu problema „necurmatului”:

„La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Își întinsese mâna a doua oară pentru a recupera rămășița poporului Său și că eforturile Sale trebuie iarăși dublate în acest timp al secerișului. În timpul împrăstierii, Israel a fost lovit și sfâșiat, dar acum, în timpul secerișului, Dumnezeu Își va lega și vindeca poporul. În vremea împrăstierii, eforturile depuse pentru răspândirea adevărului nu au avut decât un efect limitat și nu au realizat decât foarte puțin sau nimic; în timpul străngerii rămășiței însă, când Dumnezeu Și-a întins mâna pentru a-Și strânge poporul, eforturile de răspândire a adevărului își vor avea efectul dorit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era greșit ca cineva să facă referiri la perioada împrăstierii pentru a da exemple care să ne dirijeze acum în

perioada secerișului ; căci, dacă Dumnezeu nu va face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu ar mai fi niciodată adunat. Am văzut că **harta folosită în 1843** a fost dirijată de mâna Domnului și că nu ar trebui schimbată; că numerele erau întocmai cum a vrut El; că mâna Sa a fost deasupra și a ascuns o greșală în unele cifre, greșală pe care să n-o poată vedea nimeni până nu avea să-și ia El mâna.

Apoi am văzut, în legătură cu „necurmată” (Daniel 8, 12) că „jertfa”, acest cuvânt, a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului și că Domnul le-a dat imaginea (vedera n. tr.) corectă în privința lui celor care au anunțat ceasul judecății. Când a existat unitate, înainte de 1844, aproape toți erau de acord în privința opiniei corecte legate de „necurmat”; însă în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte abordări și au urmat întinericul și confuzia Timpul nu a reprezentat un test după anul 1844 și nici nu va mai fi vreodată un test.” *Scrieri Timpurii*, 74.

Atunci când spune „că Domnul le-a dat imaginea (vedera n. tr.) corectă în privința lui celor care au anunțat ceasul judecății.”, ea face la referire la William Miller și la colaboratorii săi. Urmează să vedem o explicație a lui Miller legată de „necurmat”:

„Continuam să citesc, și nu puteam să găsesc un alt caz în care [necurmatul] era găsit decât în Daniel. Atunci [cu ajutorul concordanței] am luat acele cuvinte care erau legate de el, „îndepărta” [în versiunea Bibliei King James, cea folosită de William Miller: „take away”]; el va îndepărta necurmatul; „de la timpul când necurmatul va fi îndepărtat” [Daniel 12:11, versiunea King James] am continuat să citesc și am crezut că nu voi găsi lumină pentru text. Într-un final, am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7-8, "Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel nelegiuit [...]". Când am ajuns la acest text, o, cât de clar și glorios a apărut adevărul. Iat-! Acesta este necurmatul! Oare la ce se referă Pavel prin „cel ce o oprește” sau o împiedică? Prin „omul fărădelegi”, „acel nelegiuit”, se face referire la Papalitate. Așadar, ce împiedică Papalitatea să se arate? E bine, este Păgânismul. **Atunci, „necurmatul” trebuie să însemne păgânismul.**” *Review and Herald*, Ianuarie 1858 (*Manualul Advent*, pagina 66, William Miller)

HARTA 1850

Pentru mult timp nu am știut că atât harta din 1850, cât și cea din 1843, au primit o confirmare divină. Harta 1850 conține aceleași informații ca și cea din 1843, într-adevăr corectate, sfârșitul profeției celor 2300 de ani de la 1843 la 1844, fiind date instrucțiuni divine adiționale după Marea Dezamăgire. Urmează să cităm un pasaj despre o viziune unde familia White este instruită să publice adevărurile din nou, adevăruri ce au fost anunțate cu doar câțiva ani înainte. Satan însă va încerca să împiedice acea lucrare:

„Vă trimit viziunea pentru a o citi bisericii în Topsham. Fratele Rhodes a venit aici marțea trecută, chiar acum o săptămână. Am fost încântați să-l vedem. Tocmai apăruse cu o nouă hartă. Este mai mare decât toate hărțile pe care le-am văzut vreodată; este foarte clară. Ne place mult această hartă...

Domnul mi-a arătat acum câteva săptămâni că în timp ce James va începe să republice ceea ce liderii au scris în '44 cu privire la adevăr, Satana va încerca să ne împiedice, însă noi trebuie să ne luptăm pentru victorie și să continuăm. Chiar așa a fost. El știe că această lucrare va răni cauza sa și va salva ceva bijuterii. Din acest motiv răcnește, însă este dat înapoi.” Scrisoarea 12, 1850. *Manuscrise Publicate*, volumul 15, 207.

[Scrisă pe 15 August 1850, din Centerport, New York, către fratele și sora Stockbridge Howland în Topsham, Maine.]

Apoi în Noimebrie 1850, după o conferință, sora White a avut o viziune de la Dumnezeu, în timp ce călătorea spre casă. Adevărul trebuie din nou să fie săpat pe table. (Habacuc 2:2,3) Ei s-au oprit la casa fratelui Nichols, care va fi editorul noii hărți

„Următoarea noastră conferință a fost în Fairhaven. **Fratele Bates** și soția au fost prezenți. A fost o întâlnire destul de bună. La întoarcerea noastră la **fratele Nichols**, Domnul mi-a dat o viziune și mi-a arătat faptul că **adevărul trebuie să fie săpat pe table**, și că îi va ajuta pe mulți să ia o decizie pentru adevărul celui de-al treilea înger, cu ceilalți doi fiind săpați pe table.

De asemenea am văzut că era tot așa necesar ca documentul să fie publicat cât și ca solii să meargă, pentru că solii aveau nevoie de un document care să-l ia cu ei, conținând adevărul prezent, pentru a-l pune în mâinile celor ce-l aud, iar apoi adevărul

nu va păli din minte, dar și faptul că documentul va merge acolo unde solii nu puteau ajunge. Alte lucruri pe care le-am văzut vor apărea în document...

Acum o săptămână, Sabatul trecut, am avut o întâlnire foarte interesantă. Fratele Hewit din Dead River a fost acolo. El a venit cu o solie din care rezulta că distrugerea celor nelegiuiți și somnul celor morți [ca doctrine proclamate, n. tr.] erau o urâciune în cadrul doctrinei ușii închise [și corelată cu aceasta, n. tr.], pe care o femeie Izabela, o profetesă, o adusese în interiorul bisericii și credea că eu eram acea femeie, Izabela. I-am spus de câteva din erorile sale din trecut și faptul că **cele 1335 de zile erau încheiate** dar și despre alte numeroase erori de-ale sale. A avut decât un mic efect. Întunericul său a fost simțit peste întâlnire și avea tendința să ne prindă pe toți în el.

Am simțit că trebuie să spun câteva cuvinte. În numele lui Isus, m-am ridicat și în cam câteva minute întâlnirea s-a schimbat. Toți au simțit-o în același timp. Fiecare înfățișate a fost luminată. Prezența lui Dumnezeu a umplut încăperea. Fratele Hewit a căzut în genunchi și a început să plângă și să se roage. Am fost luată în viziune și am văzut multe pe care nu le pot scrie. A avut un mare efect pentru fratele Hewit. El a mărturisit că [manifestarea] era de la Dumnezeu și s-a umilit în țărână. A tot scris de la acea întâlnire înapoi, și acum scrie de la aceeași masă renunțând la toate erorile pe care le-a promovat. Eu cred că Dumnezeu îl ridică și se presupune că face binele, dacă Dumnezeu lucrează prin el.” *Manuscrise Publicate*, volumul 16, 207-209. [Scris din Paris, Maine 27 Noiembrie 1850, „Bisericii din casa fratelui Hastings”.]

Este foarte interesant să citim din penița Ellenei White, faptul că deja din timpul dumneaei avea să se lupte împotriva greșitelor interpretări ale profeției. Fratele Hewit a acuzat-o ca fiind un profet fals și a distribuit erezia că cele 1335 de zile din Daniel 12:12 sunt încă în viitor, pe când Ellen White confirmă foarte clar punctul de vedere al pionierilor, că această profeție deja s-a îndeplinit în trecut. Este remarcabil faptul că fratele Hewit s-a pocăit și în mod umil și-a mărturisit greșeala.

Următoarea afirmație este de asemenea din 1850 și Ellen White vorbește aici despre hartă, neputând să fie vorba decât de noua hartă 1850, care trebuie să fie publicată de fratele Nichols.

„De când v-am scris ultima dată, am fost în Fairhaven să fi prezenți la o conferință acolo. **Fratele Bates** a fost prezent. Am avut o întâlnire destul de interesantă. James a botezat două persoane. Ambii au fost umpluți cu Duhul Sfânt...

Luni ne-am întors la Dorchester unde locuiește dragul nostru frate Nichols împreună cu familia sa. Noaptea Domnul mi-a dat acolo o viziune foarte interesantă, majoritatea căreia o veți vedea în ziar. **Domnul mi-a arătat necesitatea publicării unei hărți. Am văzut că era necesară și că săparea adevărului pe table va avea mult efect și va ajuta suflete să ajungă la cunoștința adevărului. ...**

Îmi scrii despre încercări. Ne-am bucura să știm care sunt astfel încât să înțelegem cazul tău și să știm cum să simțim împreună cu tine. Vă iubim pe voi și pe mica voastră grupă și ne-ar plăcea mult să vă vedem, dar nu vă așteptați la asta în prezent. Vom sta aici

în Paris puțin timp. **James acum publică o foaie volantă aici.** Este un loc excelent pentru a publica această foaie volantă...

James de asemenea v-ar scrie dar chiar acum scrie la aceeași masă pentru foaie volantă. El urează dragoste fratelui și serei Loveland, copiilor voștri și către toată grupa. Am scris acestea în mare grabă. În speranța unei curânde răscumpărări din partea vocii lui [Dumnezeu]. Scrieți-ne adesea!..."

„[P.S.] Am primit o scrisoare excelentă de la fratele Rhodes. El este un luptător pentru adevăr și Dumnezeu i-a tot dat putere. Multe suflete au fost aduse la adevăr prin străduințele sale. Astăzi am primit o scrisoare excelentă de la fratele Bates. El este încă în Fairhaven. E. G. White.

Dragii mei frate și soră Loveland:

„Sper să vă trimit în curând ceva foi volante. **Harta este executată în Boston.** Domnul este în ea. **Fratele Nichols are responsabilitatea ei.** Îmi doresc să vă văd, dar nu văd cum putem pleca de aici acum. Doresc să vă spun tuturor, urmați lumina dată la Sutton. Amin. Fiți tari. Multă dragoste către fiecare suflet cu totul dedicat în mica voastră grupă. James White” Scrisoarea 26, 1850; Manuscript Releases, volumul 15, 210-213. [Scrisă pe **1 Noiebrie 1850**, către fratele și sora Loveland în Johnson, Vermont. Postscript-ul (P.S.) următor numelui Ellenei White a fost scris de James White.]

„Am văzut chestiunea cu făcutul hărților ca fiind total greșită. A început cu fratele Rhodes și a fost urmată de fratele Case. Mijloace au fost cheltuite în facerea de hărți și de imagini stângace și dezgustătoare care să-I reprezinte pe îngerii și pe gloriosul Isus. Am văzut că asemenea lucruri nu-I făceau plăcere lui Dumnezeu. **Am văzut că Dumnezeu era în publicarea hărții [1850] de fratele Nichols. Am văzut că era o profecție despre această hartă în Biblie,** și dacă această hartă este făcută pentru poporul lui Dumnezeu, dacă [este] suficientă și pentru unul și este și pentru altul și dacă cineva ar avea nevoie de o hartă tipărită la o scară mai mare, toți ar simți această nevoie la fel de mult. Am văzut că era un simțământ neliniștit, tulburat, nesatisfăcut, nemulțumit în fratele Case care îl făcea să dorească o altă hartă. Am văzut că aceste hărți tipărite aveau un efect negativ asupra adunării. Făcea ca un spirit ușuratic, înclinat spre a ridiculiza să fie prezent în întâlnire.

Am văzut faptul că **hărțile rânduite de Dumnezeu** aveau un impact favorabil asupra minții, chiar și fără o explicație. Este ceva ușor, minunat și ceresc în reprezentările îngerilor de pe hartă. Minte este condusă aproape pe nesimțite către Dumnezeu și cer. Dar celelalte hărți care au fost pregătite dezgustă mintea, și o fac să se preocupe mai mult de pământ decât de cer. Imagini reprezentând îngerii arată mai mult a demoni decât a ființe cerești. Am văzut că hărțile i-au tot preocupat mintea fratelui Case pentru zile și săptămâni când ar fi trebuit să tot caute înțelepciune divină de la Dumnezeu și ar fi trebuit să crească în darurile Duhului și a cunoștinței despre adevăr.” Manuscript Releases, volume 13, 359.

*Nu putem citi în mod direct pe harta 1843, însă putem citi acum pe harta 1850: După Marea Dezamăgire din 22 Octombrie 1844 pionierii și-au exprimat crezul în faptul că „Necurmatul” este păgânismul. În centrul aceste hărți putem citi următoarea mărturie legată de anul 508 d. Hr.: „**Dominația Păgână sau Necurmatul este înlăturată**”. Aici ei*

identifică păgânismul foarte clar ca fiind „Necurmatul”. Dacă doriți să stați credincioși în continuare pe temelia credinței noastre și să aveți încredere în mărturia inspirată a Ellenei White, atunci „necurmatul” trebuie să fie păgânismul și în consecință nu îl putem lega de Slujirea din Cer a lui Cristos. Încă o dată vrem să avem în vedere citatul din Scrieri Timpurii, 74:

„Apoi am văzut, în legătură cu „necurmatul ” (Daniel 8, 12) că „jertfa”, acest cuvânt, a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului și că **Domnul le-a dat imaginea [vedera, interpretarea n. tr.] corectă în privința lui celor care au anunțat ceasul judecării**. Când a existat unitate, înainte de 1844, aproape toți erau de acord în privința opiniei corecte legate de „necurmate”; însă în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte abordări și au urmat întunericul și confuzia. Timpul nu a reprezentat un test după anul 1844 și nici nu va mai fi vreodată un test.”

Printre alte lucruri pe care dumneaei le spune aici, este acela că înainte de 1844 exista unitate între frați legat de „Necurmat”. Acești frați, care aveau vederea corectă legată de această problemă erau: William Miller, Josiah Litch, Sylvester Bliss, Joseph Bates, John Nevis Andrews, Hiram Edson, James White, Uriah Smith, Steven Haskel, O. A Johnson, F. C. Gilbert, L. A. Smith, J. N. Loughborough.

Următorii frați s-au asociat „noii” vederi a „Necurmatului”, și au intrat în întuneric: Louis Conradi, Ellet Joseph Waggoner, Alonzo Taylor Jones, William Warren Prescott, Ole Andres Olsen, Albion F. Ballenger, William Warde Fletcher, Harold Snide, Grieve, Robert Brimsmead, Hilbert, Sibles, Desmond Ford.

Dacă vă schimbați părerea pe această temă și acceptați „noua vedere”, pe care Conradi a prezentat-o fraților noștri în Statele Unite în 1901, atunci nu putem rămâne cu anul 1844 ca o împlinire profetică a Daniel 8:14 și distrugem fundația credinței noastre. Legat de „noua vedere”, care de fapt este vechea interpretare protestantă, astăzi am crede, că într-un fel solia Catolică ar atinge slujba lui Cristos în cer. Așa ceva nu se poate – iată o simplă motivație logică:

- 1) *Cel mai devreme punct în istorie când cineva ar fi putut să „calce în picioare” (Daniel 8:13) slujba lui Cristos din Cer este în anul 31 d. Hr, pentru că înainte de acea dată Cristos nu putea îndeplini nici un serviciu al Sanctuarului, devreme ce nu se înălțase la Tatăl Său.*

Prima dată El trebuia să aducă jertfa Sa pe Calvar, apoi trebuia să se înalțe la Tatăl Său în cer și numai după El putea îndeplini serviciul preoției cerești pentru omenire. Întrebarea în Daniel 8:13 este: Cât timp va fi „necurmatul” „călcat în picioare”? Și Daniel 8:14 spune: 2300 de ani. După „noua vedere” jertfa lui Cristos ar trebui să fie „călcată în picioare” pentru 2300 de ani. Deja am văzut că Cristos și-ar fi putut începe slujba cel mai devreme în anul 31 D. Hr. Dacă adugăm de la această dată 2300 de ani, până când „sanctuarul va fi curățit”, evenimentul așteptat este cu mult în fața noastră.

2) Pe lângă aceasta, din punct de vedere istoric, primul punct a fost din câte putem vedea data când solia Catolică a fost introdusă, în al doilea secol. În acel punct ar fi putut pentru prima dată Biserica Catolică să „calce în picioare” serviciul lui Hristos din Sanctuar. Dacă adăugăm din acel punct 2300 de ani, curățirea sanctuarului este în viitorul îndepărtat.

3) Așa numita „noua vedere” implică faptul că în Daniel 8:13 slujba lui Hristos din Cer este „necurmatul” și că această slujbă ar fi trebuit să fie călcată în picioare de Biserica Catolică. Chiar așa să fie? Această vedere este absurdă și nu are nicio logică: Isus Cristos își îndeplinește ultima slujbă a preoției, în timp ce El judecă viața fiecărui om și pronunță judecata – viață veșnică sau moarte veșnică. Acest act ne conduce către cel mai mare eveniment din univers, acela când Cristos va veni pentru a doua oară pentru Pământul nou. Oare ar fi posibil ca vreo instituție ca Biserica Catolică să intervină în slujba lui Cristos? Pentru această slujbă, pe care Cristos o face acum El și-a părăsit viața Sa, și va fi imposibil pentru Satan să intervină în proces, indiferent prin ce instituție.

Dacă interpretăm „necurmatul” ca și Conradi, nu putem vedea în profunzime modul cum Satan lucrează în istoria poporului lui Dumnezeu și a lumii. Mulți susțin că istoria conține doar lecții morale pentru noi, negând o repetare a istoriei ceea ce este total contrar mărturiilor Ellenei⁶ White. În cazul „necurmatului” istoria se va repeta de asemenea: După cum Papalitatea în anul 508 d. Hr. a primit putere și „necurmatul” păgânism a fost înlăturat, tot așa va fi în viitor, când rana de moarte a Papalității va fi vindecată și încă odată Papalitatea va veni în plinătatea puterii sale și va lua controlul asupra pământului. Înțelegerea corectă a „necurmatului” ne va da o clară înțelegere cu privire la rolurile pe care Statele Unite, Națiunile Unite și Papalitatea le vor juca în timpul legiferării legii Duminicale. Dacă înțelegem înlăturarea „necurmatului” și preluarea puterii de către Papalitate, atunci vom avea o înțelegere clară a evenimentelor trecute.

6: „Mi-a tot fost arătat faptul că experiențele trecute ale poporului lui Dumnezeu nu trebuie să fie considerate ca și întâmplări lipsite de viață. Nu trebuie să tratăm raportul acestor experiențe ca și cum am trata un almanah de anul trecut. Raportul trebuie să fie ținut în minte, pentru că istoria se va repeta. Întunericul și misterele nopții stau să fie iluminate cu lumina din cer” Publishing Ministry [Lucrarea de Publicare], 175.

Cea de-a Treia Solie Îngerească trebuie să fie făcută clară printr-o Hartă.

În mijlocul lunii Septembrie James White a pus deoparte publicarea Advent Review, pentru că erau conferințe de participat la Sutton, Vermont din 26 până în 29 Septembrie; în Topsham, Maine 12 și 13 Octombrie; și la Fairhaven, Massachusetts, 19 și 20 Octombrie. Familia White nu putea să viziteze Massachusetts fără să petreacă puțin timp în căminul lui Otis Nichols, în Dorchester, lângă Boston. Așa că, luni, la o zi după conferința din Fairhaven, și-au făcut drum într-acolo. În acea noapte, în timp ce era acasă la un bărbat a cărui îndeletnicire era litografia, Ellenei White i-au fost date instrucțiuni în viziune. Ea a scris despre aceasta către Ruben Loveland și soția sa, pe care i-a întâlnit recent într-o vizită la Vermont:

‘Acolo, noaptea, Dumnezeu mi-a dat o viziune foarte interesantă, mare parte din ea vei putea să o vezi în scrisoare.’ Scrisoarea 26, 1850.

În scrisoarea sa către familia Hastings, ea a intrat în mai multe detalii legate de viziune și chemarea pentru un pas înainte în proclamarea celei de-a treia solii îngerești:

‘La întoarcerea noastră la fratele Nichols, Domnul mi-a dat o viziune și mi-a arătat faptul că **adevărul trebuie să fie săpat pe table**, și că îi va ajuta pe mulți să ia o decizie pentru adevărul celui de-al treilea înger, cu ceilalți doi fiind săpați pe table.’

În viziune i-a fost arătat de asemenea ceea ce i-ar da lui James White curaj să continue publicarea:

‘De asemenea am văzut că era tot așa necesar ca documentul să fie publicat cât și ca solii să meargă, pentru că solii aveau nevoie de un document care să-l ia cu ei, conținând adevărul prezent, să-l pună în mâinile celor ce-l aud, iar apoi adevărul nu va păli din minte, dar și faptul că documentul va merge acolo unde solii nu puteau ajunge.’

*Lucrarea pentru **noua hartă** a început imediat și ne-a fost dată oportunitatea să spunem fraților despre ea în ediția Adevărul Prezent pe care James a publicat-o următoarea lună:*

‘**Harta.** O hartă cronologică a viziunilor lui Daniel și Ioan, elaborată pentru a ilustra în mod clar adevărul prezent, este acum litografiată sub grija **fratelui Otis Nichols**, din Dorchester, Massachusetts. Aceia care propovăduiesc adevărul prezent vor fi ajutați în mod minunat de ea. **Mai multe informații despre hartă vor fi date în continuare.**’ Present Truth (Adevărul Prezent), Noiembrie, 1850.

*Până către sfârșitul lui ianuarie, 1851, **hartă era gata** și publicată pentru \$2. James White era foarte încântat cu ea și o oferea gratuit către ‘aceia pe care Dumnezeu i-a chemat să dea solia celui de-al treilea înger.’ (Review and Herald, Ianuarie, 1851.)” Câteva donații generoase au ajutat la întâmpinarea cheltuielilor de publicare.*

O schimbare marcată și semnificativă în fluxul contribuțiilor

Răsfoind paginile publicațiilor și examinând cu atenție scrisorile existente dinspre anul 1850 către 1851 ne este revelată o schimbare hotărâtă în fluxul contribuțiilor așa cum este legată de biserica în formare. În timp ce în 1849 sau la începutul anului 1850 James sau Ellen White își putea exprima mulțumirea în scris pentru primirea \$1 pentru ajutorul cauzei, în Ianuarie, 1851, James a putut să publice o listă cu contribuțiile semnificative pentru publicarea 'hărții':

Frații din Connecticut au plătit \$40; David Arnold, \$5; A. R. Morse, \$10; Harvey Childs, \$5; Reuben Loveland, \$5.—Ibid.

‘Două săptămâni mai târziu a declarat că Otis Nichols a contribuit cu \$75.’ Ellen G. White: *Anii Timpurii*, 1827-1862, volumul 1, 184-186.’

Anunțuri în revista Review and Herald:

„**Harta**. O hartă cronologică a viziunilor lui Daniel și Ioan, elaborată pentru a ilustra în mod clar adevărul prezent, este acum litografiată sub grija **fratelui Otis Nichols**, din Dorchester, Massachusetts. Aceia care propovăduiesc adevărul prezent vor fi ajutați în mod minunat de ea. **Mai multe informații despre hartă vor fi date în continuare.**” *Present Truth (Adevărul Prezent)*, Noimebrie, 1850.

„**Harta** este acum gata. Noi credem că frații vor fi foarte încântați cu ea, și va fi un mare ajutor în definirea poziției noastre prezente” *Review and Herald*, Ianuarie 1851. Tema Numărul 4.

„**Cât despre Hartă**, suntem foarte încântați cu aranjamentul **Hărții**, și cu execuția lucrării: de asemenea suntem satisfăcuți pentru că va fi un mare ajutor pentru aceia care învață adevărul prezent, și se va dovedi o binecuvântare pentru turma împrăștiată.” *Review and Herald*, Ianuarie 1851. Publicația numărul 5.

„**Noua hartă**, publicată de fratele Otis Nichols în 1850, s-a dovedit a fi un mare ajutor în examinarea dovezilor poziției noastre și în predicarea acestora altora. O prețuim ca pe o comoară. Este valoroasă, pentru că ilustrează într-un mod frumos cele mai sublime și importante adevăruri din Apocalipsa, care sunt în mod special aplicabile timpului prezent. Aceia care doresc să obțină această **hartă** să se adreseze lui Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.” *Review and Herald*, 9 Decembrie, 1851.

CE RELEVANȚĂ AU HĂRȚILE PENTRU NOI ASTĂZI?

Desigur că am recunoscut faptul că hărțile nu sunt doar niște documente importante din vremea când Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost fondată. Aici sunt câteva motive pentru care hărțile și conținutul lor sunt încă relevante astăzi și adevărurile conținute trebuie studiate și crezute în continuare.

1) Nu există o solie nouă

Pe acele hărți adevărurile fundamentale sunt stabilite și ele formează, în plus, temelia credinței noastre, chiar dacă o știm sau nu, chiar dacă ne place sau nu. Ellen White merge un pas mai departe:

„Dumnezeu nu ne dă o nouă solie. Noi trebuie să proclamăm solia care în **1843 și 1844** ne-a scos afară din biserici. Avem nevoie de Duhul Sfânt ca să aprindă în inimile noastre zelul și stăruința care erau atunci văzute printre oamenii lui Dumnezeu. Îi mulțumesc Domnului că încă trăiesc câțiva care își pot aminti acele zile, și care știu despre ce vorbesc.” Review and Herald, 19 Ianuarie, 1905.

Nu este vreo nouă solie, prin care Mileriții în anii 1843 și 1844 au fost dați afară din biserici. Ce solie era aceea? Prin ce erau oamenii redeșteptați în trecut? 300 de predicatori Mileriți având harta 1843 în bagajul lor, o agățau și predicau adevărurile ei. Exact aceeași solie, trebuie să o predicăm noi astăzi. Dar dacă nu înțelegem „lumina” pe care Dumnezeu în trecut ne-a încredințat-o, cum ne putem noi aștepta ca El să ne trimită mai multă „lumină” astăzi?

2) Hărțile conțin temelia credinței pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea

Încă o dată repetăm citatul din Review and Herald și iarăși susținem faptul că soliile din 1842-1844 sunt temelia credinței noastre, deci sunt și temelia de astăzi, pentru că însăși Ellen White nu și-a propus să se dea jos de pe temelia credinței:

7: „Numai aceia care trăiesc până la lumina pe care o au vor primi o mai mare lumină. Dacă nu avansăm zilnic în exemplificarea activă a virtuților creștine, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Poate cădea peste inimi peste tot în jurul nostru, dar nu o vom discerne sau primi.” *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei*, pagina 507;

„Avertizarea a venit: Nimic nu trebuie să fie introdus care să strice **temelia credinței** pe care am tot construit de când solia a venit în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, și de atunci tot stau înaintea lumii, fidelă luminii pe care Dumnezeu ne-a dat-o. **Nu ne propunem să ne dăm jos picioarele de pe platforma** pe care am fost plasați în timp ce zi de zi l-am căutat pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea stă ca Stânca Veacurilor. M-a tot ghidat încă de când a fost dată.” Review and Herald, 14 Aprilie, 1903

3) *Timpul Mileriților se va repeta și de aici și importanța hărților*

Ellen White ne spune în următorul citat, faptul să cele „șapte tunete” (din Apocalipsa 10) sunt o „descriere (schiță, conturare n. tr) a evenimentelor care se vor întâmpla în timpul primei și celei de-a doua solie îngerească”. Dumneai vorbește despre perioada din 1842 până în 1844, iar exact în acest interval Mileriții au predicat aceste adevăruri, ce sunt pe harta 1843. Apoi dumneai continuă și spune că cele „șapte tunete” au legătură cu evenimente viitoare. Cele „șapte tunete” vor fi repetate în mod evident, așa că evenimentele din timpul Mileriților și hărțile profetice își vor recâștiga importanța. Acest adevăr este cel mai important pentru noi, pentru că noi trăim în timpul repetării.

„După ce **cele șapte tunete** s-au făcut auzite, porunca ce i s-a dat lui Ioan, asemenea lui Daniel în legătură cu cărticica, a fost: «Sigilează aceste lucruri pe care le-au rostit cele șapte tunete».

Acestea arătau spre evenimente viitoare care vor fi descoperite în succesiunea lor. Daniel va sta în mormântul său până la sfârșitul zilelor. Ioan a văzut cărticica desigilată. Astfel profețiile lui Daniel au avut locul lor potrivit în primul, al doilea și al treilea mesaj îngerec pentru a fi date lumii. Desigilarea cărții era un mesaj în legătură cu timpul.

Cărțile Daniel și Apocalipsa sunt una. Una este o profeție, cealaltă o descoperire; una o carte sigilată, cealaltă o carte deschisă. Ioan a auzit tainele rostite de tunete, dar i s-a poruncit să nu le scrie.

Lumina specială dată lui Ioan care era exprimată în cele șapte tunete **era o descriere a evenimentelor ce se vor petrece sub prima și cea de-a doua solie îngerească**. Nu era cel mai bine pentru oameni să știe aceste lucruri, pentru că credința lor trebuia în mod necesar să fie testată.” *Comentariul Biblic AZS*, vol 7, pagina 971; *Manuscrisul 59*, 1900

4) *Prin adevărurile profetice va fi o redeșteptare*

Dacă înțelegem și predicăm acele adevăruri prezentate pe hărțile profetice, atunci va fi „o mare redeșteptare” printre noi” De ce putem afirma aceasta? Pentru că Ellen White spune, că atât cartea lui Daniel cât și cea a Apocalipsei sunt una⁸, fiindcă ambele cărți prezintă aceleași subiecte⁹ și pentru că ambele hărți conțin numai subiecte din Daniel și Apocalipsa. Hărțile sunt „temelia credinței noastre”, sunt „cărările cele vechi” (vezi Ieremia 6:16-17) pe care trebuie să mergem. Dacă studiem și predicăm adevărurile profetice, care sunt pe hărțile profetice, aceasta înseamnă în același timp că noi vom studia cărțile Daniel și Apocalipsa. De aici urmează „o mare redeșteptare” printre noi. De ce va fi o mare redeșteptare printre noi? Pentru că Adventiștii de Ziua a Șaptea pot

vedea și înțelege că timpul de har pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea se va sfârși la Legea Duminicală. Aceasta este la fel ca în timpul Mileriților, când timpul de har s-a sfârșit pentru „fecioarele neînțelepte” pe 22 octombrie 1844.

„Când vom înțelege ce înseamnă această carte [Apocalipsa] pentru noi, ca popor, în mijlocul nostru se va vedea **o mare învioreare**. În ciuda îndemnului care ne-a fost adresat, de a cerceta și de a studia această carte, noi nu înțelegem pe deplin învățăturile ei.” *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei*, pag. 113.

5) Istoria se repetă

Deja am punctat faptul că istoria se va repeta. Nu este nimic nou sub soare și „ce a fost, va mai fi”. De aceea, ar trebui să studiem cu atenție istoria și să o comparăm cu cărțile Daniel și Apocalipsa:

„Mi-a tot fost arătat faptul că experiențele trecute ale poporului lui Dumnezeu nu trebuie să fie considerate ca și întâmplări lipsite de viață (de importanță, n. tr). Nu trebuie să tratăm raportul acestor experiențe ca și cum am trata un almanah de anul trecut. Raportul trebuie să fie ținut în minte, pentru că istoria se va repeta. Întinericul și misterele nopții stau să fie iluminate cu lumina din cer.” *Publishing Ministry [Lucrarea de Publicare]*, 175.

„Ce a fost va mai fi, și ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare. 10 Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune: „Iată ceva nou!”, demult lucrul acela era și în veacurile dinaintea noastră.” *Eclesiastul* 1:9-10.

Din păcate, majoritatea fraților noștri, au uitat credința părinților noștri și nu vor să meargă în cărările strămoșilor noștri:

8: „Cartea lui Daniel și Apocalipsa sunt una. Una este o profecie, cealaltă o revelație; una o carte pecetluită, cealaltă o carte deschisă. Ioan a auzit misterele pe care tunetele le-au exprimat, dar i-a fost poruncit să nu le scrie. ...” *Comentariul Biblic AZS*, vol 7, p971.

9: „Aceasta este sugestia pe care am făcut-o prezbiterului Haskell care a avut ca rezultat cartea pe care a publicat-o. Nevoia nu este îndeplinită de această carte. Era ideea mea să avem cele două cărți legate împreună, Apocalipsa după Daniel, ca dând o lumină mai mare cu privire la subiectele cărții Daniel. Obiectivul este să aducem aceste două cărți împreună, arătând că **ambele se referă la aceleași subiecte.**” *Slujirea Publicării*, 98

„Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele! 17 Am pus niște străjeri peste voi: „Fiți cu luare aminte la sunetul trâmbiței!” Dar ei răspund: „Nu vrem să fim cu luare aminte!” *Ieremia* 6:16-18

Încă o dată trebuie să studiem profeția

Când ați ascultat recent o predică serioasă în biserica dumneavoastră despre profeție? Când v-a spus cineva recent că va fi o Lege Duminicală, când veți fi forțat să păziți Duminica și persecutat când păziți Sabatul sfânt¹⁰? V-a explicat cineva că timpul de har pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea se încheie la Legea Duminicală? V-a dat cineva la clasa de botez o introducere aprofundată despre istoria Adventist-Milerită? Am uitat noi că lumina conținută în Daniel și Apocalipsa este destinată pentru „zilele din urmă” (MP, 113), deci pentru timpul nostru?

„Pastorii ar trebui să prezinte cuvântul sigur al profeției ca fiind temelia credinței adventiștilor de ziua a șaptea.” *Evanghelizare*, 196

„Adevărurile pe care le-am primit în 1841, '42, '43 și '44 trebuie să fie acum studiate și proclamate. Soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger vor fi proclamate în viitor cu o voce puternică. Vor fi date cu o determinare zeloasă și în puterea Duhului.” *Manuscrise Publicate*, volumul 15, 371.

„Dumnezeu ne poruncește să dăruim timpul și tăria noastră către lucrarea predicării oamenilor soliile care au ridicat bărbați și femei în **1843 și 1844.**” *Manuscript Release*, Numărul 760.

„Duhul lui Dumnezeu a iluminat fiecare pagină a Scrierii Sfinte, dar sunt unii asupra cărora Scriptura lasă doar o mică impresie, deoarece nu o înțeleg pe deplin. Când vine încercarea, prin prezentarea unor teorii false, acești cititori superficiali, lipsiți de orice ancoră, sunt asemenea nisipurilor mișcătoare. Ei alunecă într-o parte și în alta, potrivit cu starea lor sufletească și cu amărăciunea lor.... **Cartea lui Daniel și Apocalipsa trebuie să fie studiate**, precum și celelalte profeții din Vechiul și Noul Testament. Să fie lumină, da, să fie lumină în casele voastre. Trebuie să ne rugăm pentru aceasta. Duhul Sfânt, care luminează paginile sfinte, ne va da pricepere, ca să putem cunoaște adevărul....

Este nevoie de un studiu mai amănunțit al Cuvântului lui Dumnezeu, îndeosebi al cărților Daniel și Apocalipsa, cărora trebuie să li se acorde o atenție mai mare decât oricând înainte în istoria lucrării noastre. Poate că avem mai puține de spus în anumite domenii legate de puterea romana și papalitate, dar trebuie să atragem atenția la cele scrise de profeți și apostoli sub inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu

10: „Vine un timp când legea lui Dumnezeu, stă, într-un sens special, să fie anulată în țara noastră. Conducătorii națiunii noastre, prin decrete legislative, vor impune legea duminicală și în acest fel poporul lui Dumnezeu va fi pus în mare pericol. Când națiunea noastră, în consiliile ei legislative, va decreta legi care să oblige conștiințele oamenilor în legătură cu privilegiile lor religioase, **impunând păzirea duminicii, și cu putere opresoare vor asupra pe aceia ce vor ține Sabatul de ziua a șaptea**, legea lui Dumnezeu, în toate privințele va anulată pe pământul nostru; și apostazia națională va fi urmată ne ruină națională.” *Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea*, volumul 7, 977.

. Atât în inspirarea profeției, cât și în descrierea evenimentelor, Duhul Sfânt a înfățișat lucrurile în așa fel încât să ne învețe că slujitorul omenesc trebuie să fie ascuns în Hristos, iar Domnul Dumnezeu cerului să fie înălțat împreună cu Legea Sa. Citiți cartea lui Daniel. Evocați, punct cu punct, istoria împărățiilor prezentate acolo. Priviți la oamenii de stat, la consiliile și armatele puternice și vedeți cum a lucrat Dumnezeu pentru a înjosi mândria oamenilor și pentru a doborî la pământ slava omenească [...]

Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată, în mod special, pentru aceste zile din urmă. Viziunile de pe malurile Ulaiului și Hidechelului, marile râuri ale țării Șinear, sunt acum în curs de împlinire, și toate evenimentele profetizate se vor desfășura în curând. Gândiți-vă la situațiile în care se afla națiunea iudaică în timpul în care au fost inspirate profețiile lui Daniel.

Să dedicăm mai mult timp pentru studiul Bibliei. Noi nu înțelegem Cuvântul așa cum ar trebui. Cartea Apocalipsa începe cu un îndemn de a înțelege învățătura pe care o conține. Dumnezeu declară: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape.” Când vom înțelege ce înseamnă această carte pentru noi, ca popor, în mijlocul nostru se va vedea o mare înviorare. În ciuda îndemnului care ne-a fost adresat, de a cerceta și de a studia această carte, noi nu înțelegem pe deplin învățăturile ei.

În trecut, profesorii au declarat că Daniel și Apocalipsa sunt cărți sigilate, iar oamenii s-au îndepărtat de ele. Mâna lui Dumnezeu a retras de pe aceste fragmente ale Cuvântului Său vălul de mister aparent care i-a împiedicat pe mulți să-l ridice. Însuși numele de Apocalipsa [Revelația, n. tr.] se află în contradicție cu declarația că ea este o carte sigilată. „Apocalipsa” înseamnă descoperirea unui lucru important. Adevărurile din această carte le sunt adresate celor ce trăiesc în zilele din urmă. Cortina este dată la o parte, iar noi stăm în fața obiectelor sacre din Locul Sfânt. Să nu rămânem afară, ci să intrăm, nu cu gânduri nepăsătoare și lipsite de respect, nu cu pași grăbiți, ci cu respect și cu teamă sfântă. Ne apropiem de timpul când trebuie să se îplinească profețiile cărții Apocalipsa....

Avem poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, care este duhul prorociei. Comori neprețuite așteaptă să fie descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care cercetează acest Cuvânt trebuie să-și păstreze mintea limpede. Să nu-și îngăduie niciodată un apetit pervertit în mâncare sau băutură.

Dacă nu vor face așa, creierul lor va fi întunecat și confuz. Ei nu vor fi în stare să reziste efortului de a cerceta în profunzime pentru a descoperi semnificația învățăturilor legate de scenele finale ale istoriei acestui pământ.

Când cărțile Daniel și Apocalipsa vor fi înțelese mai bine, credincioșii vor trăi o experiență religioasă cu totul diferită. Razele de lumină care vor străluci venind prin porțile deschise ale cerurilor vor întipări în inima și în mintea lor acel caracter pe care toți trebuie să-l dezvolte pentru a înțelege binecuvântarea ce îi va fi dată ca răsplată celui cu inima curată.

Domnul îi va binecuvânta pe toți cei care se vor strădui cu blândețe și cu umilință să înțeleagă ce este descoperit în Apocalipsa. Această carte conține atât de multe învățături nemuritoare și pline de slavă, încât toți cei care o citesc și o cercetează cu seriozitate vor

primi binecuvântarea promisă celor ce „ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea.” *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei*, 112-114.

În general, noi, ca și membri a bisericii Adventiste nu avem cunoștință de faptul că suntem o biserică orânduie prin profeție, lucru care este evidențiat de ceilalți credincioși sau ar trebui evidențiat. Nu știm nimic despre rădăcinile noastre spirituale, de unde venim și de ce noi ca și biserică învățăm lucruri desemnate.

Când astăzi ne „mișcăm” prin societate, ar trebui să ne întrebăm, de ce suntem ceea ce suntem, de ce credem ceea ce credem. Cu mult înainte ca teorii să se furișeze în rândurile noastre și să creeze dezbinare, noi am uitat trecutul nostru, astfel încât să nu mai poate fi știut vreodată și să nu mai știm de unde venim și ceea ce credem cu adevărat. Am părăsit temelii și am pierdut pământul de sub picioarele noastre. Mai știm noi încă adevărurile, pe care DOMNUL ni le-a predat în trecut? Aceste adevăruri, susținute în hărțile 1843 și 1850 sunt „stânca veacurilor”¹¹.

De ce avem nevoie de un teren solid sub picioarele noastre?

*Deja am văzut faptul că credința pionierilor este diametral opusă cu ceea ce crede biserica noastră astăzi, de exemplu, dacă luăm în considerare problema „necurmatului”, a constitui o putere a Satanei sau o putere a lui Dumnezeu nu este un lucru minor. Cu plăcere putem vorbi de apostazia alfa din punct de vedere profetic. Există oare o apostazie omega tot din punct de vedere profetic? Da, este! Pionierii noștri au identificat „țara cea minunată” [țara glorioasă, versiunea King James n. tr] din Daniel 11:41 ca Statele Unite, o **putere Satanică**, iar biserica noastră astăzi învață că „țara cea minunată” ar fi Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, o **instituție Dumnezeiască**. Aici vedem același contrast diametral. Pavel ne avertizează dinainte, așa cum a avertizat biserica din Efes:*

„Ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire;” Efeseni 4:14.

Nu ar trebui să „plutim încoace și încolo” „purtați de orice vânt de învățătură” și de „viclenia oamenilor”. De aceea trebuie să avem temelii solide și trebuie să stăm pe „Stânca Veacurilor”. Dacă uităm trecutul și temeliiile noastre, atunci nu mai stăm pe „platforma” pe care biserica noastră a fost construită.

Suntem chemați să stuiem profeția și dacă vrem să creșem în credință ar trebui să căutăm să înțelegem temeliiile credinței noastre, pentru că „nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, cu excepția faptului că vom uita calea pe care Domnul ne-a condus și învățătura Sa în istoria noastră trecută.”:

11: *„Nu ne propunem să ne dăm jos picioarele de pe **platforma** pe care am fost plasați în timp ce zi de zi l-am căutat pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea stă ca **Stânca Veacurilor**. M-a tot ghidat încă de când a fost dată.” *Review and Herald*, 14 Aprilie, 1903.*

„Lucrarea este pe terminate. Membrii biserici militante care s-au dovedit a fi credincioși vor deveni biserica triumfătoare. În revederea istoriei noastre, călătorind peste fiecare pas avansat către situația noastră prezentă, pot spune, Lăudați pe Dumnezeu! Pe măsură ce văd cum Dumnezeu a lucrat, sunt cuprinsă de uimire și de încredere în Cristos ca și conducător. **Nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, cu excepția faptului că vom uita calea pe care Domnul ne-a condus și învățătura Sa în istoria noastră trecută.**” *Review and Herald*, 12 Octombrie, 1905.

La ce se referă Ellen White prin aceasta? Se referea ea la trecutul vieții noastre personale? Cu siguranță nu! Ea vorbește din trecutul poporului lui Dumnezeu și din vremea când biserica noastră a fost fondată, din adevărurile pe care Dumnezeu le-a descoperit Mileriților și pionierilor noștri. Dacă înțelegem acele adevăruri, „nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor”.

Dacă reformulăm acest citat, s-ar citi în felul următor: „Pentru viitor avem toate motivele să ne temem, dacă uităm „cărările cele vechi” pe care DOMNUL ne-a condus în trecut și ceea ce El ne-a învățat prin istoria noastră trecută.”

*Învățăturile pionierilor noștri sunt departe de a fi doar adevăruri vechi și interesante. Sunt „vasul amiral” al Adventismului – ele sunt temeliile, pentru că: „Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt **cărările cele vechi**, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele!” - Ieremia 6:16*

Ar trebui să căutăm un teren solid pe „platforma” strămoșilor noștri și să predicăm adevărurile pe care ei le-au predicat în trecut. Aceste adevăruri sunt reprezentate pe hărțile 1843 și 1850. Dacă ne uităm trecutul, atunci avem ceva de temut pentru viitor. Este mai bine pentru noi să mergem pe „cărările cele vechi”, pentru a „găsi odihnă pentru sufletele noastre” Timpul deja a sosit când trebuie să ne întoarcem la strămoșii noștri – către acel timp când DOMNUL a creat biserica noastră. Temeliile credinței noastre sunt reprezentate pe hărțile 1843 și 1850. Dacă respingem acele adevăruri fundamentale, atunci nu numai că respingem acele adevăruri, - dar dacă facem asta în noi spunem în același timp că Ellen White este un profet fals.